

[Skjerbæk.]

vel nok ikke komme til. Der er i hvert Fald her noget, som vi ikke kan føle os tilfredsstillende ved.

Den nu foreliggende Udformning af § 129 a er jo væsentlig anderledes end den oprindelige. Jeg mener, at Bestemmelsen er bedre i den nu foreliggende Form, ogsaa fordi der nu er Tale om at skade Landets Interesser i Forholdet til Udlandet, hvilket jo er noget helt andet, end der stod i det oprindelige Forslag, hvor det drejede sig om, hvad der kunde skade Regeringen eller vedkommende offentlige Myndighed. Paa den anden Side vil jeg mene, at med den Begrænsning, der her er sat, vil Bestemmelsen ogsaa faa mindre praktisk Betydning.

Jeg kommer saa til § 132 a, der handler om den, der deltager i Fortsættelsen af en Forenings Virksomhed, efter at den foreløbig er forbudt af Regeringen eller opløst ved Dom; det bestemmes, at en saadan Person straffes med Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar. Jeg er ikke rigtig klar over denne Bestemmelse, for sæt nu, at det gik saadan, at en Forening, der var blevet foreløbigt forbudt af Regeringen, ikke blev opløst ved Dom senere — og det skal jo efter den nye Grundlov, i alt Fald hvis det er en politisk Forening, ske ved Rigsretten, og der kan alt-saa godt gaa temmelig lang Tid, før Afgørelsen falder. Jeg kan ikke tænke mig, at man saa vil straffe den, der havde deltaget i Foreningens Virksomhed, hvis Enderesultatet blev, at Foreningen fik Lov til at bestaa. Endelig er der dette at sige, at man her hæfter sig saa stærkt ved Foreningens Virksomhed, men i Virkeligheden vil Bestemmelsen jo let kunne om-gaaas ved, at man under friere Former virker for det samme Formaal. Men jeg erkender, at det kan være vanskeligt at affatte Bestemmelsen saaledes, at den ogsaa vilde ramme disse mere løse Former for Samarbejde, jeg tænker paa Udsendelse af anonyme Pjecer, Opslag af Plakater, Bemaling af offentlige Bygninger o. s. v., o. s. v.

Med Hensyn til de følgende Bestemmelser vil jeg gerne sige dette: Regelen i § 234 om den, „der for Vindings Skyld offentliggør eller udbreder eller i saadan Hensigt forfærdiger eller indfører Skrifter eller Billeder, der, uden at de kan anses for egentlig utugtige, udelukkende maa antages at have forretningsmæssig Spekulation i Sanselighed til Formaal“, er ikke tilraadet af Rigsadvokaten; han har tværtimod sagt,

at han synes, det er overflødigt at udvide det straffbares Omraade paa dette Punkt. Jeg kunde tænke mig, at der var Anledning til i et Udvalg at bede den højtærede Justitsminister nærmere oplyse, om de nu-værende Straffebestemmelser ikke har været tilstrækkelige til at faa en vis nogenlunde god Tone gennemført paa dette Omraade. Jeg har forstaaet, at man i det sidste Aar har gjort et Fremstød for at ramme visse Skrifter, men jeg har ogsaa forstaaet, at man netop i Kraft af de Bestemmelser, vi allerede havde, har haft tilstrækkeligt Grundlag til at ramme dem.

Den foreslaaede Ændring til § 236 kan jeg tiltræde. Den giver Mulighed for at give en Person, som er dømt for visse Sædelighedsforbrydelser, Paalæg om, at han ikke maa lade Børn under 18 Aar tage Ophold i sin Bolig og heller ikke selv tage Ophold hos Familier, hos hvilke der opholder sig Børn under nævnte Alder. Der er naturligvis gjort den Undtagelse, at hvis det drejer sig om hans egne Børn eller Børn, over for hvilke han har Forsørgerpligt, kan Paabudet ikke gives. Det er en rigtig og rimelig Foranstaltning over for de Forbrydelser, der her er Tale om.

Saa har jeg et Par Bemærkninger til § 244, som omhandler visse Voldsforbrydelser. Hvis man gaar Paragraffen igennem, finder man, saa vidt jeg kan se, ikke mindre end 9 forskellige Strafferammer, der hver knytter sig til sin Form for Voldsforbrydelse. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke var Mulighed for en vis Forenkling af denne stærke Inddeling; jeg tror nemlig ikke, at man i Praksis er i Stand til at følge saa fine Inddelinger, jeg tror snarere, man tager et Skøn over den Handling, der er begaaet, og saa finder man bagefter — jeg havde nær sagt, hvilken Baas man skal putte den ind i. Jeg tror ikke, det er godt at have saa mange forskellige Strafferammer, som der her er Tale om.

I § 263 har man ændret Ordene „almen Interesse“ til „aabenbar Almeninteresse“. Jeg synes, at Begrebet „almen Interesse“ maa være saa forholdsvis let definerbart, at det ikke er nødvendigt at føje Ordet „aabenbar“ til. Det skal vel være en Indsnævring af Omraadet, men jeg tror ikke, det er heldigt.

§ 264 a, der omhandler det, man kan kalde politiske Indbrud, har jeg allerede udtalt mig om; den kan vi sympatisere med, og den vil den højtærede Justitsminister altsaa godt kunne faa gennemført med meget kort Varsel.